

ע"פ 33814/05/17 - א.פ. נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

ע"פ 33814-05-17 א.פ. נ' מדינת ישראל

המערער

א.פ.

על-ידי ב"כ עו"ד מוחמד חלאילה

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

סגן הנשיא י' נועם:

1. לפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפה-שפירא) בת"פ 32878-06-15 מיום 5.4.17, לפיו נגזר דינו של המערער לחודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, לשני מאסרים על-תנאי ולקנס בסך 500 ₪ או חמישה ימי מאסר תמורתו, זאת בגין הרשעתו בעבירה של תקיפת שוטר - לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. להלן עובדות כתב-האישום המתוקן, העומדות ביסוד ההודאה וההרשעה. ביום 30.5.14, כאשר מכר המערער פרחים בשולי כביש 3855, ללא היתר, נתבקש המערער על-ידי שוטר להזדהות. המערער הציג בפני השוטר תעודת זהות; ואולם, כאשר ביקש השוטר לרשום לו דו"ח, תפס המערער את ידו של השוטר, "חטף" מידו את תעודת הזהות והשליך אותה לשיחים. השוטר הודיע למערער כי הוא מעוכב בשל תקיפת שוטר, ובתגובה אמר לו המערער: "אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק", וכן - "אני לא בא אתך לשום מקום". או-אז הודיע השוטר למערער, כי הוא עצור וניסה לאזוק את ידיו, אך המערער דחף את השוטר ולא אפשר זאת. רק בסיועו של שוטר נוסף הצליח השוטר לאזוק את ידי החשוד אשר המשיך להתנגד לאיזוק.

3. המערער בן 28, גרוש ואב לילדה. בתסקיר שהוגש לערכאה קמא, התייחס שירות המבחן להליך אחר שנוהל נגד המערער בשנת 2015, שבו נמצא הלה אשם בביצוע עבירת תקיפת בת זוג, ואשר המתין באותה עת לפרשת העונש. באשר לעבירה הנוכחית, התרשם שירות המבחן כי המערער התקשה לקחת אחריות ולהשלים עם תוצאות מעשיו; וכי הוא רואה עצמו כקרוב באירוע, וממזער את חלקו. עוד התרשם שירות המבחן, כי המערער נעדר כלים מתאימים לווסת את דחפיו, ובמצבים שבהם חש מאוים, הוא עלול לנהוג באימפולסיביות ותוקפנות, שעשויים להכשילו בעתיד. המערער סירב להשתלב בקבוצה טיפולית, ומשכך לא הייתה באותו תסקיר המלצה טיפולית. הואיל והמערער התנגד לביצוע שירות לתועלת הציבור, המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר קצר בעבודות שירות ומאסר מותנה, וזאת על-מנת שלא להביא לפגיעה ממושכת בפרנסתו.

בדיון שהתקיים בבית-משפט קמא לאחר הגשת התסקיר, נטען כי בשיחה עם המערער התייחסה קצינת המבחן לכתב האישום המקורי, ולא לכתב האישום המתוקן על-פי העובדות שבהן הודה המערער, ועל-כן הורה בת-משפט קמא על הכנת תסקיר משלים.

בתסקיר המשלים התרשם שירות המבחן, כי חל שינוי מסוים בעמדתו של המערער והוא נוטל אחריות למעשיו, כשברקע לביצוע המעשים "תחושת קורבנות ומרמור". באותה העת החל המערער בקשר מחודש עם גרושתו, ושירות המבחן העריך כי חל שינוי בתפקודו, הן במעגלים החברתיים והן במישור התעסוקתי. קצינת המבחן סברה, כי המערער מצליח לזהות באופן ראשוני מוקדים בעייתיים בהתנהגותו; והתרשמה כי הלה עדיין מתקשה בוויסות דחפים במצבי דחק, כפי שבא לידי ביטוי בעבירה הנוכחית. לאור ההתרשמות שהמערער נזקק לטיפול, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון למשך מספר חודשים לבחינת שילובו של המערער בקבוצה טיפולית. במקביל, התבקש הממונה על עבודות השירות להכין חוות-דעת בעניין התאמתו של המערער לביצוע עבודות שירות; ואולם, המערער לא התייצב לשני ראיונות שנקבעו לו ומשכך לא הוכנה חוות-דעת בעניינו.

בתסקיר משלים מחודש פברואר 2017, צוין כי המערער מבצע עונש שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות שהוטל עליו בתיק האלימות במשפחה, שבו בית-המשפט נמנע מהרשעתו. כן צוין באותו תסקיר, כי המערער נמצא בזוגיות מחודשת עם גרושתו, והם מצפים לילד נוסף; כי הוא עובד כמנהל עבודה בחברה; וכי מסוף חודש דצמבר 2016 השתתף בקבוצה טיפולית של חוק ומשפט. הוא הגיע למפגשים הטיפולים ונטל בהם חלק פעיל. בצד זאת, התרשמה קצינת המבחן, כי לאחרונה חלה נסיגה והתרופפות בתהליך שבו החל המערער, זאת על-רקע טענתו, כי הוא נתון בתחושת לחץ הנובעת מתוך ריבוי המטלות בחייו. שירות המבחן העריך בתסקיר האמור, כי המערער לא מכיר

בנזקקותו לטיפול, וכי חלק מהשינוי בעמדתו שתואר גם בתסקיר הקודם, נובע מתוך רצונו לסיים את ההליך המשפטי ללא הרשעה. שירות המבחן התרשם, כי שיקול זה מהווה את המוטיבציה העיקרית של המערער לטיפול. על אף האמור, ביקש שירות המבחן דחייה של חודשיים נוספים כדי להעמיק את הטיפול.

בדיון שהתקיים בבית-משפט קמא ביום 2.3.17 הביע המערער את רצונו לסיים את ההליך המשפטי בעניינו, וביקש כי הטיעונים לעונש יישמעו באותו היום.

4. בפרשת גזר-הדין בבית-משפט קמא, ביקשה ב"כ המשיבה להותיר את ההרשעה על כנה; לקבוע מתחם ענישה הולם הנע בין שירות לתועלת הציבור לבין מאסר קצר בפועל בצד מאסר על-תנאי וקנס; ולגזור את דינו של המערער למאסר בפועל ברף העליון של המתחם, זאת בין-השאר לאור הפסקת ההליך הטיפולי ולנוכח עברו הפלילי של המערער.

ב"כ המערער עתר בערכאה קמא לביטול ההרשעה והטלת שירות לתועלת הציבור וצו מבחן, זאת לאור תפקודו התקין של המערער במישור התעסוקתי והמשפחתי, חלוף הזמן מאז האירוע ונטילת האחריות על המעשים. עוד נטען, כי הרשעה בדיון תפגע באפשרותו של המערער לקבל רישיון לרכב ציבורי. באשר לתיק השני שבו נקבע, ללא הרשעה, כי המערער ביצע עבירת אלימות במשפחה, הדגיש ב"כ המערער כי מדובר ב"אלימות מינורית" וכי גם המתלוננת עצמה עומדת לדיון בגין עבירת אלימות כלפי המערער.

5. בית-משפט קמא קבע בהחלטה בתום הדיון בפרשת גזר-הדין, כי לנוכח מכלול הנתונים, ובכלל זה - טיבה של העבירה ונסיבות ביצועה, היעדר הוכחת נזק קונקרטי שעשוי להיגרם למערער כתוצאה מהרשעתו, קיומו של רישום פלילי קודם, ללא הרשעה, בעבירת אלימות, וכן היעדר המלצה של שירות המבחן - אין מקום לבטל את הרשעתו של המערער. בית-המשפט נתן למערער הזדמנות נוספת להתייצב לראיון לפני הממונה על עבודות השירות. הממונה מצא כי המערער כשיר ומתאים לבצע עבודות שירות.

בהידרשו למתחם הענישה ההולם, התייחס בית-משפט קמא למהות העבירה שביצע המערער, וציין כי העבירות של תקיפת שוטרים פוגעות בסדר הציבורי ובשלטון החוק, וכן ביכולתם של השוטרים למלא את תפקידם בצורה חופשית וללא הפרעות. באשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש בית-משפט קמא, כי אמנם האלימות שהפעיל המערער כלפי השוטר אינה מן החמורות, ואף הייתה ספונטאנית; ואולם היא לוותה במלל בעל אופי מאיים, ונועדה למנוע מהשוטר

לבצע את עבודתו ולרשום למערער דו"ח. בית-משפט קמא אף הפנה למספר פסקי-דין שבהם הוטלו, בגין עבירה של תקיפת שוטר, עונשים החל משירות לתועלת הציבור ועד למאסרים בפועל. בית-המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם את מעשיו של המערער מתחיל בעונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב ומסתיים בשישה חודשי מאסר בפועל, זאת בצד מאסר מותנה וקנס.

באשר לעונש המתאים, ציין בית-משפט קמא, מחד-גיסא - את העובדה שלחובתו של המערער רישום פלילי ללא הרשעה בעבירת תקיפת בת זוג, שבגינה נידון ביום 13.11.16 לשירות לתועלת הציבור בהיקף 100 שעות וצו מבחן למשך שנה; ומאידך גיסא - את הודאתו של המערער, את נטילת האחריות על מעשיו, את נסיבותיו האישיות של המערער שתוארו בתסקיר, את שאיפתו לתפקוד נורמטיבי בכל מישורי חייו, ואת ההליך הטיפולי הקצר שבו החל. בצד זאת, ציין בית-משפט קמא, כי המערער הביע עמדה אמביוולנטית ביחס לנזקקותו לטיפול, כפי שבאה לידי ביטוי הן בתסקיר האחרון שהוגש, והן בבקשתו של המערער "לסיים" את התיק בשלב שבו טרם חלה התקדמות משמעותית בהליך הטיפולי שבו החל. לנוכח האמור סבר בית-משפט קמא, כי לא התחולל שינוי מהותי בדפוסי ההתנהגות של המערער בעקבות ההליך הטיפולי; וכי נדרשת ענישה מוחשית בדמות מאסר בעבודות שירות. בית-המשפט הוסיף, כי הוא ער לכך שהמערער בעל משפחה, ושהוא וזוגתו מגדלים שלושה ילדים, וכי מאסר בעבודות שירות עלול לפגוע ברצף עבודתו. עם זאת, לא סבר בית-משפט קמא כי שיקול זה יכול להיות מכריע, באופן המצדיק הימנעות מהטלת מאסר בעבודות שירות, בפרט כאשר מדובר במי שביצע שתי עבירות אלימות בתוך פרק זמן לא ארוך (האחת - בתיק הנוכחי, כלפי שוטר), ואשר השתתף בהליך טיפולי קצר שאותו לא השלים, חרף העובדה כי טיפול כאמור נחוץ על-מנת להפחית ולרסן דפוסי פעולה אימפולסיביים ותוקפניים. לנוכח האמור סבר בית-משפט קמא, כי אין מנוס מהטלת מאסר בעבודות שירות, אך מנגד ניתן לצמצם את הפגיעה במערער ובמשפחתו בקביעת משך המאסר. לאור האמור, גזר בית-משפט קמא על המערער חודשיים מאסר בעבודות שירות, בצד רכיבי הענישה הנוספים.

6. בהודעת הערעור מלין המערער על חומרת העונש. ראשית, טען ב"כ המערער, כי בית-משפט קמא טעה בקביעת מתחם הענישה, שכן נסיבות ביצוע העבירה, עת פעל המערער בעקבות כעס ותסכול על-רקע מתן הדו"ח, פגעו (כלשון ב"כ המערער) "פגיעה קלה יחסית בערכים המוגנים שביסוד סעיף 273 לחוק העונשין". הוא גרס, כי בנסיבות העניין היה מקום לבטל את ההרשעה הואיל והעבירה בנסיבות ביצועה מאפשרת הימנעות מהרשעה, והיות שכתוצאה מהרשעתו בפלילים תיפגע אפשרותו של המערער להוציא רישיון נהיגה לרכב ציבורי. בנוסף ולחלופין טען ב"כ המערער, כי שגה בית-משפט קמא בכך שלא נתן משקל ראוי להליך השיקומי שאותו עבר המערער, בפרט על-רקע חידוש הזוגיות ושינוי תפקודו של המערער במעגל החברתי והתעסוקתי. עוד טען ב"כ המערער, כי לא היה מקום לזקוף

לחובת מרשו את החלטתו של המערער שלא להמשיך את ההליך השיקומי בשירות המבחן, שכן הדבר נבע מחרדות וחששות נוכח המחויבויות שרצו על כתפיו לשם פרנסת משפחתו. בנוסף ולחלופין טען ב"כ המערער כי ההליך השיקומי שבו החל המערער להשתלב, ושינוי דפוס התנהלותו, מצדיקים חריגה ממתחם הענישה מטעמי שיקום.

במהלך הדיון בערעור, שהתקיים ביום 1.11.17, אף הוסיף וטען ב"כ המערער - בדבר הנזק הקונקרטי שתביא ההרשעה - כי בקשתו של המערער לקבלת רישיון נהיגה מסוג C נדחתה ביום 23.10.17 בשל הרישום הפלילי.

7. ב"כ המשיבה טען באותו מועד, כי לא קמה עילה לביטול ההרשעה, ואף לא להקלה בעונש, זאת מטעמי של בית-משפט קמא.

8. בתום שמיעת טיעוני הצדדים בערעור ביום 1.11.17, ניתנה על ידינו החלטה לפיה יוזמן תסקיר משירות המבחן, כדי לבחון את המשך הליך שיקומו של המערער, זאת לצורך בחינת השאלה, האם ניתן להמיר את המאסר בעבודות שירות בשירות לתועלת הציבור.

9. התסקיר שהוגש על-ידי שירות המבחן במסגרת הערעור, מיום 26.2.18, היה למעשה שלילי. שירות המבחן ציין, כי המערער זומן לראיון ליום 13.2.18, אך לא הגיע לפגישה; וכי בשיחת בירור שנערכה עמו עלה כי שכח מקיום הפגישה בשל עומס בעבודה. משביקש המערער "הזדמנות נוספת" משירות המבחן, הוא זומן לפגישה נוספת ליום 14.2.18, אך גם לפגישה זו לא הגיע, ואף לא התקשר להסביר את פשר אי-ההגעה. שירות המבחן דיווח בתסקיר הנדון, כי המערער אמנם ביצע את צו השירות לתועלת הציבור שהוטל עליו בתיק המקביל, עם זאת הוא התקשה לשתף פעולה במסגרת צו המבחן. בתחילה עשה מאמצים להשתלב בקבוצה; ואולם בהמשך חלה נסיגה משמעותית בתפקודו. הוא נעדר ממספר רב של מפגשים עד שלבסוף הפסיק את השתתפותו. ההתרשמות הייתה כי המערער מתקשה לעמוד בהתחייבותו במסגרת צו המבחן. לאור התנהלות זו הוזמן המערער לשיחת בירור בשירות המבחן, שבמהלכה "התבטא בכעס ובעוינות כלפי הדרישות ממנו" (כלשון התסקיר). שירות המבחן הוסיף, כי שקל לבקש את הפקעת צו המבחן, אולם בשל חלופת הזמן, ולאור המאמצים שעשה המערער, החליט לאפשר את סיום הצו ללא הפקעה. עוד הודגש בתסקיר, כי במהלך הקשר עם שירות המבחן באה לידי ביטוי נטייתו של המערער להתנהגות אימפולסיבית, קושי להיענות לסמכות וקשיים להתמיד ולשאת באחריות לאורך זמן. צוין, כי ברקע לאמור קשייו של המערער להכיר בבעייתיות התנהלותו, ותחושות של קורבנות, דחייה ומרמור כלפי רשויות המדינה והחוק. לאור האמור, הודיע שירות המבחן, כי אין באפשרותו להגיש תסקיר בעניינו של המערער כנדרש, וכי הוא מטיל ספק בדבר יכולתו של המערער

בשלב זה של חייו להירתם לקשר עם שירות המבחן.

10. בדיון משלים בערעור, שהתקיים לאחר קבלת התסקיר, טען ב"כ המערער, כי מרשו היה בקשר טלפוני עם שירות המבחן, אך לא הוזמן לפגישה. הוא שב וחזר על הטענות, שלפיהן המערער הוא מפרנס יחיד של ילדיו ושל ילדי בת-זוגו, שיקם את חייו ועובד; וציין כי המטלות הרבות של המערער בפרנסת משפחתו, הקשו עליו להמשיך את הקשר האינטנסיבי עם שירות המבחן. הוא ביקש לבטל את ההרשעה, ולחלופין - להמיר את המאסר בעבודות שירות בקנס, ולחלופי חלופין - בשירות לתועלת הציבור. ב"כ המשיבה טענה כי דין הערעור להידחות, שכן גם כאשר בית-המשפט החליט ליתן למערער "הזדמנות נוספת", ולבחון את האפשרות להמיר את עבודות השירות בשירות לתועלת הציבור, נתחוויר כי לא היה שיתוף פעולה מלא של המערער עם שירות המבחן הן בעבר והן בהווה.

11. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

נפנה תחילה לשאלת ההרשעה; ובעניין זה נחזור על הכללים שהותוו בפסיקת בית-המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר-דין לתוצאה של אי-הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)). ההלכה הפסוקה מורה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני גורמים מצטברים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..." (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)). בשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע, כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה, הנה בגדר "חריג שבחריגים" והיא "תיעשה אך במקרים יוצאי דופן" (ראו למשל: ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13), והאסמכתאות המפורטות שם; ורע"פ 1949/15 תקרורי נ' מדינת ישראל (2.4.15)). באשר לשאלה, האם עצם ההרשעה עלולה לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, נפסק כי על בית-המשפט להשתכנע, כי "הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המועטה שזו תניב" (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.7.09)). עוד נפסק, כי בבוא בית-המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם "יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד" (ע"פ 8528/12 בעניין אלירן צפורה לעיל; וכן ראו ע"פ 2862/12 מילמן נ' מדינת ישראל (24.1.13)); וכי על הנאשם העותר לאי-הרשעתו, להציג "חשש ממשי כי הטלת אחריות בפלילים תחבל בסיכווי שיקומו... ובחזרתו לדרך הישר" (רע"פ 7720/12 פלוני נ' ...).

מדינת ישראל (12.11.12); וכן ראו: רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14)). כן הודגש, כי את הטענות בדבר פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי השיקום, יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14)).

כאמור, בענייננו קבע בית-משפט קמא, כי אין הצדקה לסיום ההליך ללא הרשעה בדין, וזאת לנוכח מכלול הנתונים ובהם טיבה של העבירה ונסיבות ביצועה, היעדר הוכחת נזק קונקרטי שעלול להיגרם למערער כתוצאה מהרשעתו, קיומו של רישום פלילי נוסף ללא הרשעה בעבירת אלימות כלפי בת זוג, וכן היעדר המלצה של שירות המבחן.

לא מצאנו מקום להתערב בהחלטת בית-משפט קמא בשאלת ההרשעה בדין. העבירה של תקיפת שוטר בנסיבות ביצועה - אגב "חטיפת" הדו"ח מידי השוטר והשלכתו ארצה, תוך כדי השמעת אמרות מתריסות כלפיו, וכן דחיפת השוטר למניעת האיזוק, הנה חמורה. לאור מהות העבירה, קיומה של עבירה נוספת של אלימות, היעדר המלצה של שירות המבחן ואי-הוכחת נזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מההרשעה - לא קמה עילה להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא שלא לבטל את ההרשעה. באשר לנזק הקונקרטי טען ב"כ המערער במסגרת הערעור, כי נזק זה הוכח, ולתכלית זו הגיש את הודעת משרד התחבורה למערער, מיום 23.10.17, שלפיה המערער לא נמצא כשיר "לנהיגה ברכב מסוג C" על-ידי המכון הרפואי לבטיחות בדרכים. עיון במסמך מלמד שדחיית הבקשה לא נבעה מההרשעה בדין. במסמך שהוצג צוין, כי המניעה נובעת מאבחון רפואי, מטעם רופא מוסמך במכון הרפואי לבטיחות בדרכים, שבמסגרתו נקבע, כי המערער אינו עומד "בדרישות בטיחות אישיותיות לנהיגה"; כי על החלטה זו ניתן להגיש ערעור לוועדת הערר הרפואית; וכי מכל מקום ניתן להגיש בדיקה מחודשת עם חלוף הזמן.

באשר לטענות שהפנה המערער כנגד חומרת העונש, הרי שלא מצאנו כי נפלה טעות בגזר-דינו של בית-משפט קמא, הן בעניין מתחם הענישה שנקבע, והן בדבר העונש המתאים שנקבע בתוך המתחם. למעשה, לא חלק ב"כ המערער על הרף התחתון של המתחם, שהוא שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב, וטיעוניו החלופיים (ככל שתידחה הבקשה לביטול ההרשעה) התמקדו בהמרת המאסר בעבודות שירות לעונש של שירות לתועלת הציבור, בכדי למנוע את הפגיעה הכלכלית במערער ובמשפחתו.

כאמור, במסגרת הערעור הוזמן תסקיר משירות המבחן כדי לבחון את המשך הליך שיקומו של המערער, זאת לצורך בחינת השאלה, האם ניתן להמיר את המאסר בעבודות שירות, לשירות לתועלת הציבור. בתסקיר המשלים צוין,

כי למערער נטייה להתנהגות אימפולסיבית, וקשיים להיענות לסמכות ולהתמיד ולשאת באחריות לאורך זמן; וכי הלה לא שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן הן בתיק השני והן בתיק הנדון, וזאת לנוכח קשייו להכיר בבעייתיות שבהתנהלותו, ותחושות של מרמור כלפי רשויות המדינה והחוק. על-רקע זה לא הייתה באפשרות שירות המבחן להכין בעניינו "תסקיר כנדרש", והוא הטיל ספק בדבר יכולתו של המערער להירתם לקשר טיפולי. בנסיבות אלו, לא קמה עילה להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא להטיל על המערער מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות לתקופה שנקבעה, קרי - חודשיים.

המערער יחל לבצע את עבודות השירות ביום 2.7.18, ובמועד זה יתייצב בשעה 9:30 במשרדי הממונה על עבודות השירות בבאר-שבע, לשם קליטה והצבה.

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין לב"כ הצדדים, לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתנה היום, כ"ג באייר תשע"ח, 8 במאי 2018, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

אלי אברבנאל, שופט

**רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת**

יורם נועם, סגן נשיא